

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Bratislavská 354/32, Dubnica nad Váhom, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 70/2015 a jeho uznesením sp. zn. 5 CoE 70/2015 z 9. septembra 2015 a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 1 Er 2764/1997 z 19. januára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Podobom, Bratislavská 354/32,

Dubnica nad Váhom, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 70/2015 a jeho uznesením sp. zn. 5 CoE 70/2015 z 9. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Er 2764/1997 z 19. januára 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného účastníkom konania v exekučnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1 Er 2764/1997. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Er 2764/1997 z 19. januára 2015 pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho oprávneného - [REDAKOVANÉ], vstúpila spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd uznesením sp. zn. 5 CoE 70/2015 z 9. septembra 2015 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„... Okresný súd nového oprávneného pripustil na základe prípisu [REDAKOVANÉ] zo dňa 28. 05. 2014. Podľa predpokladaného súpisu majetku v dedičskom konaní zo dňa 31. 07. 2008 exekútorka prihlásila dve pohľadávky, jednu vo veci [REDAKOVANÉ] pre jej exekútorický úrad a druhú pre spoločnosť [REDAKOVANÉ], ktorá nikdy nebola zákonným vlastníkom prihlásenej pohľadávky. Na základe uvedeného som presvedčený, že konanie malo byť zastavené z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie, o čom všeobecné súdy nerozhodli a preto považujem ich rozhodnutia za nezákonné a protiústavné. Uvedená pohľadávka bola postupne postúpená na štyri spoločnosti, v ktorých je jediný konateľ [REDAKOVANÉ], čo všeobecné súdy zrejme považujú za normálne...“, avšak z ústavnoprávneho hľadiska odôvodnenie jeho sťažnosti spočíva len vo všeobecnom konštatovaní, že „... Prvostupňový a ani odvolací súd sa vôbec nezaoberali mojimi nárokmi, ktoré som si vo svojich odvolaniach uplatnil...“.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý neodstránil nezákonnosť postupu Okresného súdu v Považskej Bystrici porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 CoE/70/2015-141 zo dňa 09. 09. 2015 a uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici sp. zn. 1 Er/2764/1997-135 zo dňa 19. 01. 2015 sa zrušujú a exekučné konanie sa zastavuje z dôvodu premlčania práva na jeho uplatnenie.

3. Za zistené porušenie čl. 46 ods. 1,4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru priznáva Ústavný súd SR [REDAKOVANÉ] 10.000.- € z titulu nemajetkovej ujmy a sumu 500.- € ako náhradu nákladov výdavkov a tieto poukazuje na číslo účtu...

4. Exekútorský úrad [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] je povinný vrátiť celú sumu vo výške 1.898,01,- € [REDAKOVANÉ], zrazenú z dôchodku sťažovateľa a úroky z omeškania a tieto poukázať na číslo účtu...

5. Právnemu zástupcovi sťažovateľa JUDr. Jozefovi PODOBOVI... sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania v sume 296,44- € špecifikované v prílohe a tieto sa poukazujú na číslo účtu...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z hľadiska predbežného prerokovania sťažnosti je podstatný najmä § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s požiadavkami vyplývajúcimi z § 56 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011). Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

Vychádzajúc z obsahu petitu, ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2

ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 70/2015 a jeho uznesením sp. zn. 5 CoE 70/2015 z 9. septembra 2015 a uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Er 2764/1997 z 19. januára 2015. Súc viazaný petitom sťažnosti, považuje ústavný súd namietané porušenie tých práv, ktoré sťažovateľ nepremietol do petitu vo vzťahu ku konkrétnemu porušovateľovi, len za súčasť jeho právnej argumentácie.

Z dosiaľ uvedeného ústavný súd ustálil, že sťažnosť sťažovateľa možno predbežne prerokovať len v rozsahu namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 70/2015 a jeho napadnutým uznesením, ako aj napadnutým uznesením okresného súdu.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten

orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V posudzovanom prípade mohol sťažovateľ namietat' porušenie v sťažnosti označených práv zaručených ústavou napadnutým uznesením okresného súdu podaním odvolania (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd považuje tiež za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne

oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Tieto závery sa v celom rozsahu vzťahujú aj na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu patriaci do právomoci všeobecných súdov, ako aj ďalších orgánov verejnej moci určených osobitným zákonom.

Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) aj nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na ujmu jedného z účastníkov súdneho konania. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia treba považovať za integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03). Preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona (m. m. II. ÚS 143/02).

Takto vymedzený obsah základného práva na súdnu ochranu sa uplatňuje aj pri nútenom výkone súdneho a iného rozhodnutia (II. ÚS 143/02). Aj v exekučnom konaní sa musí zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, ak splní predpoklady ustanovené zákonom. K naplneniu záruk na prístup k súdnej ochrane v zmysle citovaného článku ústavy dochádza až vtedy, keď uplatnené právo je efektívne vykonané. Efektívnosť výkonu tohto základného práva vyžaduje, aby všeobecný súd konal objektívne, vylúčil náhodné alebo svojvoľné uplatnenie zákonných možností na rozhodnutie a ak prijme konečné rozhodnutie, vychádzal z toho, čo objektívne zistil na základe predpísaného spôsobu zisťovania skutkového stavu v exekučnom konaní, ktorým je procesné dokazovanie.

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej exekučnej veci aj krajský súd ako odvolací súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorý pripustil, aby do konania na miesto doterajšieho oprávneného - [REDAKOVANÉ], vstúpila spoločnosť [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľ v sťažnosti vo všeobecnosti namieta, že „... prvostupňový a ani odvolací súd sa vôbec nezaoberali mojimi nárokmi, ktoré som si vo svojich odvolaniach uplatnil...“.

V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza:

„Z obsahu spisového materiálu mal odvolací súd za preukázané, že pôvodný oprávnený, teda spoločnosť [REDAKOVANÉ] sa návrhom doručeným na Exekútorský úrad, [REDAKOVANÉ] dňa 04. 12. 1997 proti pôvodne označenej povinnej [REDAKOVANÉ] domáhal vykonania exekúcie pre sumu 153.800,- Sk s príslušenstvom, pričom exekučným titulom je platobný rozkaz Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27. 10. 1997, č. k. 1 Rob/1159/97. Súdnej exekútorke bolo udelené poverenie dňa 09. 12. 1997.

Podaním zo dňa 01. 12. 2004 oznámila spoločnosť [REDAKOVANÉ] so sídlom v Bratislave súdnej exekútorke, že pohľadávku proti pôvodnej povinnej nadobudla od pôvodného oprávneného [REDAKOVANÉ] na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá bola vyhotovená formou notárskej zápisnice. Z výňatku tejto notárskej zápisnice vyplýva, že pôvodný oprávnený [REDAKOVANÉ] postúpil vymáhanú pohľadávku s príslušenstvom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ].

Podaním zo dňa 23. 03. 2012 oznámila spoločnosť [REDAKOVANÉ] súdu prvého stupňa, že Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29. 05. 2007 bola postúpená pohľadávka zo spoločnosti [REDAKOVANÉ] na túto spoločnosť a žiadala, aby súd pripustil zmenu na stranu oprávneného.

Dňa 30. 08. 2012 doručila spoločnosť [REDAKOVANÉ] súdu prvého stupňa písomné oznámenie o postúpení pohľadávky na spoločnosť [REDAKOVANÉ].

██████████ pričom k návrhu bol priložený originál Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 08. 2012.

Zároveň z obsahu spisu vyplýva, že povinná dňa 05. 07. 2006 zomrela, pričom exekútorka prihlásila do dedičského konania po nej nevymožení pohľadávku s príslušenstvom s tým, že táto pohľadávka nebola v uznesení o vyporiadaní dedičstva uvedená ako pasívum, pretože bola zo strany dediča popretá. Celé dedičstvo v čistej hodnote 15.345,65 eur nadobudol manžel poručiteľky ██████████ s tým, že Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 19 CoD/7/2011-300 zo dňa 31. 03. 2011 potvrdil dedičské rozhodnutie súdu prvého stupňa a uznesenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 05. 2011.

V náväznosti na záväzný pokyn odvolacieho súdu v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 4 CoE/294/2012, kedy mal odvolací súd za spornú otázku účasti v konaní na strane oprávneného, bolo potrebné v prvom rade vyriešiť otázku účasti v konaní na strane oprávneného.

Faktom je, že exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 04. 12. 1997, pričom v náväznosti na prechodné ustanovenia § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak ods. 2 neustanovuje inak. Pôvodné ust. § 37 ods. 3, 4 Exekučného poriadku neupravovalo konkrétny postup účastníkov exekučného, konania súdneho exekútora a exekučného súdu pre prípad prevodu alebo prechodu práv alebo povinností z exekučného titulu, pričom v náväznosti na túto skutočnosť potom v náväznosti na § 251 ods. 1 je potrebné aplikovať primerane na exekučné konanie ust. prvej až piatej časti O. s. p.

Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku platného a účinného na prejednávany prípad, proti inému, než kto je v rozhodnutí označený ako povinný alebo v prospech iného, než kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený možno vykonať exekúciu len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu (§ 41).

Podľa § 37 ods. 4 Exekučného poriadku prechod povinnosti alebo práva možno preukázať len listinou vydanou alebo overenou oprávneným orgánom, ak nevyplýva priamo z právneho predpisu.

Podľa § 92 ods. 1, 2 O. s. p. na návrh účastníka môže súd pripustiť, aby do konania vstúpil ďalší účastník. Súhlas toho, kto má takto do konania je potrebný, ak má vystupovať

na strane navrhovateľa. Ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli navrhnúť, aby do konania namiesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na neho prešli.“

V záverečnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd uvádza:

„Na základe vyššie uvedených skutočností mal odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa za preukázané, že pôvodne označený oprávnený [REDAKOVANÉ] postúpila svoju pohľadávku na ďalší oprávnený subjekt a následkom ďalších postupných prevodov danej pohľadávky je v konečnom dôsledku oprávneným spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] s tým, že pôvodný oprávnený spoločnosť [REDAKOVANÉ] prípisom doručeným na súd prvého stupňa dňa 28. 05. 2014 uviedla, že súhlasí so vstupom nového veriteľa do konania v súlade s ust. § 92 ods. 2 O. s. p.

Preto krajský súd ako súd odvolací napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.“

Vychádzajúc predovšetkým z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že argumentácia krajského súdu zodpovedá príslušným ustanoveniam zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov a Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú účastníctvo v exekučnom konaní v súvislosti s prechodom, resp. prevodom práv a povinností. Závery krajského súdu nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené, ani za arbitrárne. Ústavný súd rešpektuje, že je primárnou úlohou všeobecného súdu vykladať zákony a ďalšie právne predpisy, pričom právny názor krajského súdu a jeho závery možno v posudzovanej veci považovať za zrozumiteľné, logické a vyvážené, a preto z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť,

na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 70/2015

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha i vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy „... *postupom Krajského súdu v Trenčíne, ktorý neodstránil nezákonnosť postupu Okresného súdu v Považskej Bystrici...*“.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom krajského súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 CoE 70/2015 z 9. septembra 2015. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu

už krajský súd nemohol porušovať označené základné právo podľa ústavy, keďže o odvolaní sťažovateľa rozhodol pred podaním sťažnosti.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2016